

Angoixa persistent

07/01/2006

ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-PUNSOLA-44)

Periodista

Després del referèndum de l'estatut estem vivint una sensació d'alleujament, com d'haver-nos tret un pes del damunt. Es una sensació enganyosa perquè aviat vindran els problemes de debò, quan toqui desenvolupar una llei que, per començar, ja té diversos recursos imposats davant del Tribunal Constitucional. A hores d'ara, el

fet més important és que la meitat dels electors han optat per l'abstenció. No ho podem oblidar com si res. Es una dada que ha alegrat a alguns i ho han expressat amb aquestes paraules 'ho veieu com això no interessava realment a la gent' per bé que els qui parlen així són els mateixos que no van instar a abstenir-se, sinó a votar que no -una part del no- i, per tant, diguin el que diguin l'abstenció és també el seu fracàs. Pel que fa als intents de deslegitimació del resultat per la baixa participació, només cal recordar el que deia un lector d'un diari de Barcelona: 'si l'any 2000, 10 milions d'espanyols van votar el PP, això significa que 2 de cada 3 espanyols que podien votar no ho van fer per aquest partit'. L'abstenció reflecteix l'estat de la societat per damunt de les ideologies o els interessos del moment. D'entrada potser cal parlar d'abstencions perquè estem davant d'un fenomen amb moltes variables tot i que el resultat final té forma única, la d'un percentatge. S'especula sobre si era dia de festa, si feia bon temps i també sobre la desmobilització política general i en la d'aquest cas en particular; també s'ha dit que la publicació de les enquestes ha desmotivats tant els que volien una opció com una altra. No es pot descartar la confluència de més d'un d'aquests factors en cada decisió individual. Aquests dies m'ha vingut a la memòria la darrera presentació de l'Anuari Territorial de Catalunya. En l'acte de presentació es va remarcar molt que la societat catalana està cada cop més mobilitzada per raons de tipus ambiental, territorial, sostenibilista, per posar-hi alguns adjectius; en definitiva per aquelles accions concretes que afectaran directament l'entorn o la qualitat de vida. No estem parlant aquí en termes quantitatius, però alguna cosa no va bé si una societat, teòricament més sensibilitzada que mai, menysprea l'oportunitat de dir la seva sobre un text que tracta d'aspectes generals, els quals prendran forma concreta a cada indret del país en el posterior desplegament legislatiu. Un text, doncs, que acabarà incidint sobre aquell problema que cadascú considera com el més important. Clar que aquest raonament només funciona si és veritat la premissa que Catalunya és una societat molt mobilitzada. Perquè també podria ser que aquells que són capaços d'articular-se siguin en realitat una minoria en relació al conjunt de la població. Hi ha més elements de distorsió per analitzar aquesta realitat perquè avui en dia sembla relativament senzill convocar desenes o centenars de milers de persones al carrer per a causes molt diferents -polítiques, laborals, ètiques- però aquests moviments semblen més motivats per aconseguir un gran ressò en el moment, que no pas a tenir una continuïtat i una repercussió més endavant. Tot plegat fa pensar en el concepte de societat líquida -tant valorat ara mateix per alguns columnistes - que fa referència a la facilitat amb què les posicions i els perfils es poden compondre per després desdibuixar-se. Líquid contra sòlid. No és pas tan estrany que una societat acostumada al canvi accelerat vagi associada a l'element líquid, de fet és el que li pertoca. Però les aigües de tant en tant se solidifiquen i no es cap metàfora. Ho veiem continuament quan sorgeix amb energia un moviment que reclama alguna cosa o s'oposa a una altra. El pas del TAV pel subsòl de l'eixample de Barcelona, els aerogeneradors al Sud de Catalunya en són dos exemples però n'hi ha més. Moltes persones semblen altament motivades per allò que passa a prop de casa seva i per allò que passa més lluny o a una escala més àmplia? Aquesta pregunta s'utilitza sovint com a element de censura als ja famosos nimby's. Cal demanar-se també fins a quin punt els gestors públics són prou

conscients que la societat que tenen al davant no és la de fa 20 anys. Potser a molts els falta, justament, allò que reclamen als col·lectius que es mobilitzen: una visió àmplia, en aquest cas de la complexitat sociològica i de les noves necessitats. No es tracta de posar-se a favor de la primera pancarta que apareix, sinó més aviat de plantejar-se què ha motivat la seva aparició. Es possible que així com parts de la societat -potser els abstencionistes?- redueixen els polítics a una imatge esquemàtica, també de vegades gestors i polítics apliquin a la societat un altre esquema tan o més simple. Aquesta sospita es basa en alguns símptomes que es reproduïxen a cada cita amb les urnes. Un cop més durant la campanya han fet aparició el fatigant ritual de la publicitat intensiva, el concurs d'eslògans enginyosos i els interessos partidistes mig ocults. Aquests són elements reveladors de la consideració del ciutadà-nombre per davant del ciutadà- persona. No són consubstancials a la democràcia sinó a la democràcia mediàtica, en la què el càlcul desplaça les idees i els continguts de l'escenari principal. Que hi ha una distància entre governants i governats es constata per la desconfiança mútua, i el primer beneficiari de la desconfiança és el silenci. Silenci és no atrevir-se a dir als nimbys que no tenen raó, quan no la tenen. Silenci és també, des de l'altra banda, quedar-se a casa el dia de les votacions. Qui no ha estat en silenci és França. Mentre aquí reflexionem al voltant una xifra angoixant i interpretem el que diuen els diaris de Madrid, París ha respost a l'aprovació de l'estatut en referèndum, de manera fulminant: ha anunciat que no tindrem connexió de TAV amb la resta d'Europa fins als anys 30. Prou que deien que l'Estatut era per a una generació. no? Doncs al costat del Sena n'han pres bona nota. Mentre el toro, amb la poca subtilesa que el caracteritza, segueix bramant i insultant, el gall ha colpejat sense fer remor. Si amb l'abstenció teníem un motiu de preocupació, ara en tenim dos.

MÉS LLUM: *secció quinzenal*

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/angoixa-persistent-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/angoixa-persistent-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

Diputació
Barcelona

(<http://www.diba.cat>)

[Arxiu \(/arxiu\)](#)

[Continguts per categoria \(/tagclouds/chunk/3\)](#)

[Continguts per etiqueta \(/tagclouds/chunk/1\)](#)

[Continguts per municipi \(/tagclouds/chunk/2\)](#)

[Avís legal \(http://www.diba.cat/avislegal\)](http://www.diba.cat/avislegal)

[Contacte \(/formulari/contacte\)](#)

[RSS \(https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=\)](https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=)

[https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888\)](https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888)

[http://www.twitter.com/xarxasost\)](http://www.twitter.com/xarxasost)

[http://youtube.com/xarxasost\)](http://youtube.com/xarxasost)

[\(rss.xml\)](#)